

težnja za svetošću več je neka svetost; sama težnja za ljubavlju prema Bogu več je ljubav.

Svećenik ima dušama donijeti Krista i njegovo Evandjelje... Medutim, njegov najzvučniji glas nije riječ nego život, dobar primjer. »Od svećenika ne tražim da mi govore o Bogu nego da mi dadu Boga. Najbolja je propovijed život svećenika. Dobar svećenik ne mora ništa govoriti. Gledam ga i dosta mi je.« (F. Mauriac)

Neka je studentica napisala: »Imala sam 23 godine, kad sam se pripravljala da razgovaram sama sa svećenikom. U srcu sam mislila: Gledat ću čovjeka koji živi božanski, u Bogu... Govorit ću mu, slušati ga... Jer, za me je svećenik čovjek koji živi božanski. On ima ljudima pokazati Boga. Moramo i izvana vidjeti na svećeniku da živi stalno u Bogu. Alko svećenici budu tako živjeli, onda će za bezbošce Bog, koji je za njih 'nemoguć', postati 'moguć'. Svećenik, koji je svjedok Božji, nužno djeluje... Svećenik ne smije biti osrednji... Svećeniku se osrednjost ne može oprostiti!« (G. Barra)

Sacerdotes Altissimi, videte vocationem vestram...

Dr o. Jenko STEKA

NOĆNA MOLITEV

Neki duhovnik se je posvetil noćni molitvi in dolgo vrsto let je pošiljal v noćnih urah svoje molitve in prošnje k Bogu. Kaj ga je k temu nagnilo, je izpovedal sam, ko je zapisal v svoj dnevnik tole:

12. junija. Ko smo se včeraj zjutraj v slovesnem sprevodu s sv. Rešnjim telesom ravno vračali v cerkev, sem se bolj kakor kdaj spomnil, koliko ljubezen nam skazuje Jezus v najsvetejšem zakramentu; bolj kakor kdaj sem bolešno začutili, kako malo smo mu hvaležni za to dobroto, kako malo porabljamo milosti, ki nam jih ponuja.

Tu se mi je zazdelo, kakor bi mi nekaj reklo: »Pa zakaj ne poskrbiš ti, da se to zboljša?« In to vprašanje se je ponavljalo v duši. Jaz sem si mislil, kakor da bi odgovarjal: Kaj pa morem jaz pomagati k zboljšanju? In zopet mi je bilo, kakor da bu čul opomin: »Posnemaj svetnike, porabi del noči za prošnjo molitev!« (Prejšnji dan sem nekaj bral o taki molitvi.) Med sveto mašo mi je bila ta misel prav kakor ukaz pred očmi; nekaj me je priganjalo, naj že v naslednji noči to poskusim.

Že sem bil precej odločen. Pa čimbolj se je večer bližal, tem manj mi je misel prijala. Kar me je opomnilo v srcu, da bom zanemaril milost Božjo, ker sem lahko dovolj prepričan, da me kliče Bog sam. Zato sem sklenil poskusiti. Legel sem k počitku malo prej kakor navadno, ob eni sem vstal in molil do treh. Poln notranje tolažbe sem šel zopet k počitku do petih. Potem sem nenavadno pobožno maševal. — Prosim hočem Boga, da mi pomaga tako nadaljevati.

14. junija. Predložil sem stvar spovedniku in ta jo je odobril.

1. julija. Tri tedne opravljam nočno molitev, ne da bi se počutil slabjšega glede zdravlja in ker to ugodno vpliva na moje notranje življenje, veselo nadaljujem.

3. januarja. Že nad pol leta opravljam z dobrim uspehom nočno vajo; hočem nadaljevati v Božjem imenu.

Tako dnevnik. Po zapiskih v njem je opravljal nočno vajo z majhnimi izjemami leto za letom. Za nekaj let je moral nočno molitev radi zdravja opustiti. Toda ker je prejel od nočne molitve, kakor je pripovedoval prijateju, mnogo blagoslova, je odslej opravljal iste molitve prav toliko časa podnevi.

Iz njegovih zapiskov lahko povemo, kako je ta pobožna duša dve pomoči uri porabila. Pravi takole:

Pri svojih nočnih vajah sem delal takole: Najprej sem se postavil v duhu pred Gospoda v svetem zakramentu in poprosil Očeta in Sina in Svetoga Duha, da mi pomagajo in me vodijo v moji vaji. Po polurnem premišljevanju sem začel moliti svojo uro.

Ker so vse moje potrebe v zakramentu pričujočemu Srcu Jezusovemu znane še bolj kakor meni, se združim z Gospodom, ki je tolikokrat molil pomoči (in unione illius divinae intentionis, qua nocturnis horis orasti), se obrnem v duhu proti tisti strani, kjer se prav tedaj opravljajo svete maše. Potem se zaradi grehov ponižam pred Gospodom, ker vem, da bi zaradi grešnosti ne mogel, moliti za te visoke namene, ko bi Gospod ne imel z menoj usmiljenja; molim torej za odpuščanje grehov. Zaradi svoje nevrednosti se obračam do Marije in vshe svetnikov za pomoč.

Od prošnje do prošnje ostajem pri vsaki toliko časa, kolikor mi veli milost, za katero prosim in kolikor dopušča čas. Vsako prošnjo priporočam Gospodu s kratkimi besedami, včasih z oče našem ali kako drugo molitvico.

Začenjam pri sebi in prosim Gospoda, naj mi pomnoži milosti, naj utrdi posamezne kreposti krščanskega življenja, milost vere, upanja, ljubezni, pobožnosti, ponižnosti, čistosti, zmernosti, potrpežljivosti, gorečnosti itd., več ali manj časa mudeč se pri posameznih čednosti. Gospodu priporočam tudi svoje dušno pastirstvo (pridige, sprovodenico itd.).

Za priprošnje sem napravil vzorec, v katerem sem se kar največ ravnal po besedah svetlega apostola: *Fiant orationes pro omnibus hominibus*. Seveda se ne morem vselej pri vsaki dalje časa muditi. Več časa porabim za priprošnje, pri kateri mi veli to storiti notranje navdihanjenje, drugih se le povrhu spomnim. Na ta način se menjajo točke, pri katerih se dalje mudim, tako da polagoma vse pridejo na vrsto. Včasih se zgodi, da omenim v uri le malo točk natanko; na koncu ure po vse druge priporočim Gospodu, vsako vsaj z eno besedo. Molim:

1. za prezvilišenega škofa in vse, ki mu pomagajo;
2. za vse, kateri z menoj v isti namen delujejo, tj. za duhovnike vobče ali za kaknega posebej, za starše, za svetne oblastnike, za nameščence itd.;
3. za razne ustanove, katere služijo zveličanju duš (bratovščine in društva itd.);
4. za ljudi različne starosti in raznega stanu: za majhne otroke, za šolsko mladino, za mladeniče in mladenke, za učence, za vajence, pomočnike, za zaročence, za zaklonce, za stare ljudi, za bogate, za revne, za krčmarje, trgovce, tovarniške delavce, železničarje itd.;
5. za ljudi, ki se razlikujejo po dušnem stanju: za tiste, ki so v nevarnosti, za tiste, ki živijo v skušnjavah, za omahujoče v veri, za tiste, ki padajo v stare grehe, za svetohlince, za nespokorne

grešnike, za posamezne izmed njih (mečistnike, pijance, kleparje, za živeče v sovraštvu, za neverne itd.);

6. za različne ljudi; za bolnike in trpeče, za talke, ki so v stiski, za umirajoče in za umrle;

7. za bližnje osebe: za župljane vobče, za spovedance, zlasti za tiste, katerim so spovedniki morali odreči odvezo in ki so posebno milosti, za vse, ki so se moji priprošnji priporočili, za tiste, katerim sem morebit dal pohujšanje, za tiste, ki me ne morejo videti, ki so mi kaj slabega storili, za domače, za sorodnike, za prijatelje.

8. za razna duhovska opravila: za pridigo, za krščanski nauk, za spoved, za bolnike in siromake;

9. za širše kroge: za vso škofijo, za sveto Cerkev, za papeža, za škofe in duhovnike, za učitelje in učiteljice, za civilne zakone, za tiste, ki imajo grešna znanja, za vse vojake, padle v prvi in drugi svetovni vojni, za poročene, za razne redove, za misijone med pogani, za krivoverce in ločene brate, za mlačne v veri, za svetne poglavarje, za posamezne države, za dežele in dele sveta, in sicer na način, kako potrebujejo pomoči Gospodove.

Tako se mi je zdelo, da me obdajajo v molitveni uri tisoči in tisoči, ki potrebujejo prošnje, ki me prosijo te duhovne miloščine. Kolikokrat so posebne okoliščine glasno zahtevale pomoči in molitve: posebne dušne potrebe, žalostni dogodki, nesreče, dušne nevarnosti, stiske posameznih in celih dežel. Oh, koliko ima zemlja dušnega in telesnega uboštva. Kdo bi bil za to brezbrizen? Kada tolažba za nas, da moremo pomagati z molitvijo.

Večkrat sem se vprašal, ali smem upati, da moja slaba molitev, katero razdelim na toliko strani, tudi res vsestransko koristi in pomaga?

Kako bi mogel to upati, ko bi bil sam? A stopal sem pred prestol Božji sklicevaje se na zasluge presv. Srca Jezusovega, s katerim sem se združeval pred molitvijo, opiraje se na neskončno zasluženje njegove sv. daritve, s katero sem se povezal; slednjič ozirajoč se na priprošnjo preblazene device Marije in vseh svetnikov. Postal sem pln svetega poguma in bil sem k Kristusu in njegovih svetnikih z vsem bogat.

Zato mi je veselej dobnó delo, ko sem po molitvi (o poltreh) opravil še križev pot. Pri posameznih postajah sem ponavljaj svoje prošnje in obnem daroval Gospodu zasluženje trpljenja in muk Kristusovih kot prošnjo daritev.

In ker sem tudi med križevim potom, kakor poprej v molitvi, dajal svoje prošnje Gospodu v tako dragocenem spremstvu, sem misli, da nisem preveč predrzen, ko sem na kom dal blagoslov vsemu svetu. Ali je torej čudno, da sem bil veselj tako srečen, ko je bila ura tri?

Franc RAMPRE

VIJESTI

Homiletsko-liturgijski tečaj. U Zagrebu je 19, 20. i 21. veljače održan vrlo uspješni homiletsko-liturgijski tečaj. Sudjelovalo je oko 600 svećenika iz svih krajeva naše zemlje. Kroz tri dana tečaja održano je ovih devet predavanja: Kriza i obnova propovjedništva (Dr. Đ. Gračanin), Liturgija i propovijedanje (O. dr. M. Kirigin),